

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca stronie pozwanej, że nie wyznaczyła w pełni w ramach przeglądu stref zagrożenia przeprowadzonego w 2007 r tych stref, czego powinna dokonać zgodnie z art. 3 ust. 1 i 4 oraz z załącznikiem I do dyrektywy Rady 91/676/EWG.

Komisja zarzuca w szczególności władzom francuskim, że nie wyznaczyły 10 dodatkowych stref zagrożenia i nie przedstawiły żadnych szczegółowych informacji, które mogłyby uzasadnić tę bezznaczność.

(¹) Dz.U. L 375, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-197/12)

(2012/C 217/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie uzależniając zwolnienia do podatku VAT dotyczącego transakcji, o których mowa w art. 262, II, pkt 2, 3, 6 i 7 ogólnego kodeksu podatkowego od wymogu przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu w odniesieniu do jednostek pływających przewożących odpłatnie pasażerów i używanych do celów handlowych, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy VAT (¹), a w szczególności na mocy art. 148 pkt a), c) i d) tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Komisja podnosi, że zwolnienie od podatku VAT transakcji, o których mowa w art. 262 II pkt 2, 3, 6 i 7 code général des impôts [ogólnego kodeksu podatkowego (CGI)] nie było uzależnione od wymogu przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu w odniesieniu do jednostek pływających przewożących odpłatnie pasażerów i używanych do celów handlowych. Ta przesłanka obejmująca przeznaczenie do żeglugi na pełnym morzu została bowiem dodana w przepisach ustawowych regulujących podatek VAT we Francji w odpo-

wiedzi na uzasadnioną opinię skierowaną do władz krajowych przez Komisję. Jednakże dostosowanie art. 262 II pkt 2 CGI do dyrektywy VAT zostało pozbawione skuteczności w wyniku interpretacji, na którą można powołać się względem organów administracyjnych, opublikowanej po wprowadzeniu zmian w przepisach, która nie wymienia przesłanki dotyczącej przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu, przewidzianej jednak w ustawie.

Zdaniem Komisji żaden z argumentów podniesionych przez stronę pozwaną w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi dotyczących w szczególności zawężającej wykładni art. 148 pkt a) dyrektywy VAT oraz nadmiernie zawężającej wykładni przesłanki odnoszącej się do przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu, nie może uzasadniać nie zachowania przepisów wskazanej dyrektywy. Ponadto co się tyczy art. 131 dyrektywy 2006/112/WE, na który powołały się władze francuskie, nie może on uzasadniać odstępstwa od zasady ścisłej wykładni w zakresie zwolnień.

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 27 kwietnia 2012 r. — Minister voor Immigratie en Asiel, inny uczestnik postępowania: X

(Sprawa C-199/12)

(2012/C 217/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Minister voor Immigratie en Asiel

Inny uczestnik postępowania: X.

Pytania prejudycjalne

1) Czy cudzoziemcy z orientacją homoseksualną tworzą szczególną grupę społeczną w rozumieniu dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. 2004 L 304, s. 12, zwanej dalej „dyrektywą”)?